

Arrest

nr. 145 790 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat J. CALLEWAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar

Belgisch meerderjarig kind. Op 29 maart 2011 wordt een beslissing tot beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 7 juli 2011, bij arrest met nummer 64 483, vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2 Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de daartoe wettelijk voorziene termijn, wijst de Raad erop dat een vernietigde beslissing wordt geacht nooit getroffen geweest te zijn. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen vanaf de indiening van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn en het vreemdelingenbesluit gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn – zoals in casu het geval is – en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd, vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; Cass. 4 april 2002, AR C000457; J. LUST, “Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?” (noot onder RvS 24 april 1996, nr. 59.125), T.Gem. 1997, 102-107 en J. LUST, “De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State” in I. OPDEBEEK (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151).

Zelfs al zou de bestreden beslissing in casu buiten de daartoe wettelijk voorziene termijn zijn genomen, deze termijn verstreek hoe dan ook na de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 (BS 12 september 2011) op 22 september 2011, zodat de gemachtigde met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 diende toe te passen. Het betoog van de verzoekende partij betreffende de termijnoverschrijding doet dan ook geen afbreuk aan de hoger besproken vaststelling dat zij geen belang heeft bij huidig beroep.

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat zij haar aanvraag voor de wetswijziging heeft ingediend, dat zij onder de voorwaarden van het recht op gezinshereniging viel toen zij haar aanvraag indiende, met name op 29 oktober 2010, zoals deze bepaald werden in het artikel 40bis van de vreemdelingenwet zoals dit artikel bestond voor de wijziging door de wet van 8 juli 2011 en dat er geen

overgangsmaatregelen zijn, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermag te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en hij in beginsel niet ertoe gehouden is in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 20 VWEU en artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EU, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De Raad kan immers slechts vaststellen dat noch de verzoekende partij noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De verzoekende partij, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, vraagt immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan waarvan niet aangetoond is dat deze van zijn recht op vrij verkeer gebruik gemaakt heeft. Het grensoverschrijdend aspect ontbreekt in casu, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting en deze geenszins toepast op haar concrete situatie. Daar waar de verzoekende partij in een voetnoot nog verwijst naar het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te voeren, laat staan aan te tonen, dat door de bestreden beslissing aan haar Belgische dochter het effectief genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan diens status van burger van de Unie ontleende rechten.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoert, wijst de Raad op hetgeen voorafgaat met betrekking tot de onmiddellijke inwerkingtreding van een nieuwe wet en dat het Grondwettelijk Hof in casu geoordeeld heeft dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, stelt zij dat de historiek van groot belang is: de aanvraag werd gedaan door een 66-jarige dame uit Iran, op 29 oktober 2010, intussen 4,5 jaar geleden, er is een arrest van de Raad tussengekomen dat de eerste negatieve beslissing heeft vernietigd, de Dienst Vreemdelingenzaken moest de zaak herbekijken, daarna werd de bestreden beslissing genomen. Met betrekking tot de inhoud van de bestreden beslissing verwijst zij naar haar verzoekschrift, maar zij benadrukt de data: de nieuwe bestreden beslissing dateert van 9 februari 2012, anderhalf jaar na de aanvraag en meer dan zes maanden nadat het arrest is tussengekomen. Volgens artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen begint de termijn niet te lopen vanaf het arrest, maar vanaf de aanvraag, het arrest geeft de verzoekende partij gelijk en het kan niet dat zij de negatieve gevolgen moet dragen van een fout van de gemachtigde. Zelfs indien vanaf het arrest wordt geteld,

werd de beslissing buiten termijn genomen. Zij stelt dat de stelling van de verwerende partij dat de termijn begint te lopen vanaf het aangetekend schrijven aan de raadsman juridisch kant noch wal raakt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissing buiten termijn genomen en dus moet een F-kaart afgeleverd worden. Daarenboven is de verzoekende partij sinds 4 jaar in procedure en ook voor een administratieve rechtbank geldt dat de redelijke termijn is overschreden. Met betrekking tot asielprocedure is de oplossing regularisatie, dit is hier niet mogelijk, maar de mogelijkheid bestaat dat de afgifte van een F-kaart terecht is, ook gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en gezien het een alleenstaande vrouw van 66 jaar uit Iran betreft.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking waarvan de inhoud niet weerlegd wordt, stelt dat de beschouwingen met betrekking tot de termijn voorbijgaan aan de duidelijke vaststelling dat er geen belang is en dat wat betreft het feit dat zij een oude vrouw uit Iran is, de verzoekende partij de geijkte paden in de vreemdelingenwet kan bewandelen.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en vervolgens de data benadrukt, waarbij zij opnieuw elementen aanhaalt uit haar uiteenzetting in het verzoekschrift aangaande de termijn waarbinnen de bestreden beslissing werd genomen. Hierop werd echter reeds uitdrukkelijk ingegaan in de beschikking van 26 februari 2015. Door enerzijds te verwijzen naar het verzoekschrift en anderzijds elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 26 februari 2015 werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij sinds vier jaar in procedure is, dat ook voor een administratieve rechtbank geldt dat de redelijke termijn overschreden is en dat als oplossing de mogelijkheid bestaat dat de afgifte van een F-kaart terecht is, wijst de Raad op het volgende. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat de redelijke termijn zou overschreden zijn, zij beperkt zich immers slechts tot het verwijzen naar de duur van de procedure. De Raad merkt overigens op dat onderhavig beroep geen vier, maar iets meer dan drie jaar hangende is. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat, zelfs als zou een overschrijding van de redelijke termijn aangenomen kunnen worden, de Raad hoe dan ook niet bevoegd is tot de afgifte van een F-kaart over te gaan of om de verwerende partij te bevelen zulks te doen. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat dit betoog geen betrekking heeft op de inhoud van de beschikking van 26 februari 2015, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de afgifte van een F-kaart terecht zou kunnen zijn, ook gelet op artikel 8 van het EVRM en het feit dat zij een alleenstaande vrouw van 66 jaar uit Iran is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke manier deze elementen relevant zijn in het licht van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en hetgeen met betrekking tot deze beslissing in voormelde beschikking van 26 februari 2015 gesteld werd.

Met verwijzing naar de beschikking van 26 februari 2015 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 26 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

“Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts verwijst naar dit artikel in de hoofding van het tweede middel, maar nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt dan ook onontvankelijk.”

Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Het betoog van de verzoekende partij aangaande de data heeft betrekking op het onderdeel van voormelde beschikking betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en kan dan ook geen afbreuk doen aan het onderdeel van de beschikking betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar waar de verzoekende partij meent dat de redelijke termijn door de Raad overschreden werd, wordt verwezen naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient erop gewezen te worden dat in de beschikking van 26 februari 2015 reeds werd aangegeven dat het hierop gestoelde middel onontvankelijk is. Door louter naar voormeld artikel 8 te verwijzen, gaat de verzoekende partij op dit onderdeel van voormelde beschikking niet concreet in, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij een alleenstaande vrouw van 66 jaar uit Iran is, dient te worden vastgesteld dat, los van het feit dat de verzoekende partij nalaat verder uiteen te zetten op welke manier dit element in het licht van het bevel om het grondgebied te verlaten relevant is, de verzoekende partij dit element slechts voor het eerst ter terechtzitting naar voren brengt. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift dit gegeven heeft ingeroepen. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten aangehaalde middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (*cf.* RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 26 februari 2015.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gerichte middel ongegrond is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE